

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 237/2025
02.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог ПД „Војводина“ д.о.о. Ново Милошево, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 30/2024 од 21.10.2024. године, у седници одржаној 02.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 30/2024 од 21.10.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 30/2024 од 21.10.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 783/2022 од 15.09.2023. године, ставом првим изреке, утврђено је да је апсолутно ништава и без правног дејства одредба под тачком II подтачке ц) и тачке III Уговора о вансудском поравнању од 18.08.2009. године закљученог између тужиле и АД „Ђуро Стругар“ из Куле (правног претходника туженог). Ставом другим изреке, део тужбеног захтева да се утврди да је апсолутно ништава и без правног дејства одредба под чланом I, подтачка 4, тачка II подтачке а) уговора о вансудском поравнању од 18.08.2009. године закљученог између тужиле и АД „Ђуро Стругар“ из Куле (правног претходника туженог) је одбијен. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили надокнади трошкове парничног поступка од 99.900,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате. Ставом трећим изреке, тужила је ослобођена од обавезе плаћања судских такси.

Решењем Вишег суда у Сомбору Гж1 30/2024 од 21.10.2024. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена и делимично одбијена и решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди преиначено тако што је захтев

тужиље за трошкове поступка преко износа од 43.200,00 динара до досуђеног од 99.900,00 динара са разликом припадајуће законске затезне камате одбијен, док је у преосталом побијаном непреиначеном делу првостепена одлука потврђена. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженом на име трошкова другостепеног поступка исплати 23.500,00 динара.

Против правноснажног решења другостепеног тужилца је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20) у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија. У конкретном случају тужилца је изјавила посебну ревизију против решења о трошковима којим је преиначено првостепено решење о трошковима поступка и тужилца обавезана да туженом надокнади трошкове другостепеног поступка. Решење којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка доноси се у сваком конкретном случају на основу одредаба Закона о парничном поступку којима су регулисана процесна правила одлучивања о захтевима странака за накнаду трошкова, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, нити постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 28. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана је прописано да се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев.

Како је у конкретном случају ревизија изјављена против одлуке другостепеног суда којом је преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка, која не представља решење против кога се ревизија може изјавити по члану 420. ЗПП, то је ревизија недозвољена и по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

На основу изложеног, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Применом члана 165. става 1. у вези члана 154. став 1. ЗПП, Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић